

O tajnoj diplomatiji se može govoriti kao istorijskoj kategoriji i tajnoj diplomatiji kao savremenom alatu u međunarodnim odnosima tj. alatu spoljne politike. S tim u vezi, počev od istorijskih kategorija nije jasna razlika između tajne diplomatije i tajne službe jer kroz istorijsku građu se stiče utisak da zapravo i jedna i druga imaju isto ishodište. Iz pisama koja su diplomate dostavljale svojim suverenima je evidentno da su se oni bavili prikupljanjem informacija za potrebe sopstvene zemlje.

Tokom osmanaestog vijeka, u diplomatskim akcijama je dominiralo taktiziranje i strateško ratovanje.

Diplomatija se stalno borila za ostavriavanje političke prednosti, moći i prevlasti, odnosno diplomatija je predstavljala nastavak rata mirnim sredstvima, odnosno rat je preseljen sa ratnog polja u odaje.

Diplomatski rad nije ličio na trgovačke transakcije ili saradnju u cilju ostvarivanja opšteg dobra nego je služio ostvarivanju sebičnih ciljeva i bilo je bitno samo postići političku pobjedu. Diplomatske aktivnosti nisu imale svrhu miroljubivih akcija i kooperativnosti nego su podgrijavale međusobnu sumnjičavost među stranama i bile su izjednačene sa svim onim akcijama koje rat i borba za prevlast opravdavaju.

U osnovi, u tom periodu diplomatija nije bila ništa drugo nego politička tajna služba formirana u duhu borbe na život i smrt. Jer u to doba rat je ili bio u toku ili se za njega pripremalo, na neki način svojevršno ratno stanje je bilo sastavni dio svakodnevnog života i u dobroj mjeri je uticalo na društvena kretanja.

Odnosi među različitim državama, odnosno narodima su stalno bili na ivici rata i sve političke akcije su bile time inspirisane. U to doba, latinska izreka da je čovjek čovjeku vuk je dostigla svoje puno značenje.

Diplomatija je tada bila privatna i ambasador je smatran monarhovim alter egom. Oni su bili okruženi glamurom, državnim počastima i strašno su se ponosili svojom službom. Činjenica da su predstavljali apsolutni vlast u susretu sa drugom stranom koja je takođe bila apsolutna vlast, diplomate su vremenom stekle jako visoko mišljenje o sebi samima. Tada su monarsi bili vođeni isključivo privatnim motivima, brinući se prije svega za porodične i lične interese gdje su građani, teritorije i druga dobra prije svega bili uloženi u ovoj igri. Dužnost građanina u to vrijeme je bila da ako je to potrebno i pogine za svog gospodara. U takvim okolnostima diplomatski predstavnici su dobili u mnogome na važnosti doprinoseći na svoj način uspjesima svog gospodara.

U takvoj postavci interesa koji su donekle prevrtljivi odnosno vezani su za ličnost i samim tim ne mogu biti trajni, ostvarivanje ciljeva za jednog diplomatu nije bilo nimalo lako. Grocijusu, koji je ostavio trag u istoriji ljudskog roda, njegova mudrost i fundamentalni principi koji su ga vodili kroz život nisu mu pomogli da ostavi trag u diplomatiji. Kolo sreće se brzo okretalo i bez brzog reagovanja i moralno krajnje upitnih poteza ili bolje rečeno mahinacija nije bilo moguće ostvariti uspjeh. Čak je i kasnije 1830. godine Džon Kvinsi Adams rekao da su natprosječne sposobnosti i mogućnost da se stvari dublje sagledaju zapravo jedna prepreka za diplomatu. Ipak, posebne kvalitete i lične osobine diplomate su ostale presudne.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com